

ЈУГОСЛОВЕНСКО
ДРАМСКО
ПОЗОРИШТЕ

Александар Поповић

РАЗВОЈНИ ПУТ БОРЕ ШНАЈДЕРА

Режија, адаптација, сценографија:

Драматург:

Костимограф:

Сценски говор:

Егон Савин

Божо Копривица

Лана Цвијановић

Љиљана Мркић Поповић

Играју:

БОРА ШНАЈДЕР

ВИТОМИР КАМБАСКОВИЋ

РОЗИКА

ПИКЉА ШИРГИЋ

ШПИРА КЛОНФЕР

ГОЦА

СЕЛИМИР

ЛИНА, рођена Перекитка

МИЛИСАВЉЕВИЋ, обезбеђење

МИЛОЈЕ

МИЛИСАВ, милиционер`

ХАРМОНИКАШ

КАФЕ КУВАРИЦА

ПИОНИРКЕ / ЧИСТАЧИЦЕ:

Ненад Јездић

Радован Вујовић

Тамара Драгичевић

Бранислав Лечић

Небојша Миловановић

Милица Гојковић

Ирфан Менсур

Бранка Шелић

Лазар Ђукић

Огњен Никола Радловић

Ђорђе Пантовић

Лука Лопичић

Катарина Рајковић

Анђела Кузмановић

Дуња Антић

Јана Рокић

Лана Вукашиновић

Раде Стојиљковић

ПОРТИР

Инспицијент:

Суфлер:

Раде Стојиљковић

Горан Младеновић

Организатор:

Владимир Перишић

Асистент режије:

Асистент сценографа:

Асистент костимографа:

Јанко Цекић

Ивана Крњић

Вишња Жилић

Премијера - четвртак 16. март 2023. године
Сцена „Љуба Тадић”

Комад Александра Поповића *Развојни пут Боре шнајдера* први пут је изведен 1967. године. Поповић је исте године награђен Стеријином наградом за најбољу савремену драму (у то време Југословенске позоришне игре). По избору критике, у конкуренцији од 710 драма на српском језику, *Развојни пут Боре шнајдера* проглашен је најбољом драмом у периоду од 1944. до 1993. године.

И ако после свега треба да кажем шта данас мислим о својој судбини као човека и списатеља, рећи ћу: моја је прошлост била бурна и тешка, али није била ни бедна, ни бесмислена. Можда уопште нисам био у праву, у већини сам био у огромној мањини, али сам остао веран своје настојању да никада не напишем оно што не мислим.

Александар Поповић

Аца је писац неимаштине у сваком погледу. Сви његови шпијуни, дупедавци, мутиводе, префакуте, барабе, шегрти, четници, жандари, лопови, партизани – сви жуде за вулгарним обиљем које никада нису ни видели. Сви су његови ликови од истог соја – данас одбачени поданици, понижени и изгладнели, претворни и лукави, а већ сутра бахати ниткови, властодрици. Поповић зна како се фукара домогне власти и како успева да је задржи. Ликови ових историјских басни су лековито аморални. Поповић их све без разлике брани и разуме, често се љути на своје ликове, као што се човек љути на самога себе. То је оно неодољиво и непоновљиво у његовом делу. То је онај чеховљевски, непаторени хуманизам какав осетимо у европској драмској књижевности једном у сто година. Његова исцелитељска топлина зрачи из сваког његовог дела. Аца је био носталгични лењиниста. То се осећа и у његовом делу. Зато га и треба играти.

Егон Савин

ЕГОН САВИН

Редовни професор на Катедри за позоришну режију на Факултету драмских уметности у Београду.

Режирао је бројне представе разноврсног драмског репертоара, од савремених домаћих аутора које је постављао на сцену са неформалним трупима до светских класика у највећим националним театрима. Радио је широм бивше Југославије и у иностранству: Будимпешта, Трст, Горица, Београд, Загреб, Нови Сад, Скопље, Сарајево, Подгорица, Ријека, Сомбор, Крушевац и Зрењанин.

До сада је режирао шест драма Александра Поповића: *Тамна је ноћ*, Театар КУЛТ, Београд (1993), *Мрешћење шарана*, Српско народно позориште, Нови Сад (1996), *Свињски отац*, Крушевачко позориште, Крушевац (2004), *Смртоносна мотористика*, Атеље 212, Београд (2005), *Пазарни дан*, Атеље 212, Београд (2010), *Мрешћење шарана*, Народно позориште Републике Српске, Бањалука (2014).

У Југословенском драмском позоришту режирао је представе: *Муке по Живојину* Радослава Павловића (1985), *На летовању* Максима Горког (1990), *Млетачки трговац* Вилијама Шекспира (2004), *Шума* А. Н. Островског (2005), *Тако је морало бити* Бранислава Нушића (2007), *Молијеровог Тартифа* (2008), *У мочвари* Марине Кар (2009), *Уносно место* А. Н. Островског (2014), *Под жрвњем* Драгослава Ненадића (2016), *Ујка Вања* А. П. Чехова (2018), *Пучина* Бранислава Нушића (2021).

Вишеструки је добитник најзначајнијих награда за режију у земљи и иностранству.